

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob03val-shoot-idm139892128582272/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

EN CACTUS SPRINGER UD

Naar man i Tanken lader Rækken af sine Bekjendte glide forbi, saa ser man altid dem, til hvem man ikke er kommet i et nært og inderligt Forhold, lade sig tilsyne i en vis bestemt Situation.

Saaledes gaar det i det Mindste mig.

En drejer for Exempel altid hilsende om et Hjørne, en Anden finder jeg altid staaende ved mit Vindu med Blikket fæstet paa Gjenbohuset. Der er en aldrende Mand, som stedse sidder og stirrer tankefuldt ned i sin Suppe, hvorover utallige Fluer summe, og en elegant ung Mand, der stedse følges af en Nøddeknekker, der viser Tænder i Skyggen af en stor Calla.

Af de mange saadanne Billeder, som nu drage mig forbi, vil jeg fastholde et enkelt.

Det er en gammel Mand, der bøjer sig ned over en prægtig Rose og kysser en nysudfoldet Knop. Han er Krigsraad. Krigsraaden holder usigelig meget af sine Blomster, ogsaa af Andres, men som man holder af Andres Børn i Forhold til sine egne; men havde nu disse Andre et ejendommeligt Blomsterbarn, som de ikke forstode at pleje, som det skulde plejes for at blive til Noget, saa tog han det til sig og var mod det som

mod sine egne og skiltes nødigt fra det. Han blev vred, naar man ikke var god ved Blomster, og gik endogsaa stundom ind til vildfremmede Mennesker og gav dem Tilhold om at vande den Heliotroph, de havde i Vinduet, og beskjære Myrthen, der stod ved Siden af den. Denne Krigsraad havde en Datter, hun hed ikke Julie; men jeg vil kalde hende Julie. Om hun var smuk? Ja! se nu, hvad Krigsraaden mente. Jeg bar nemlig Krigsraaden mistænkt for et stærkt Hang til Symbolik; jeg tror, at de Blomster, der stode i Dagligstuen, hver havde sit Navn efter en af hans Kjære, og hvad en dejlig hvid Nerium angaar, som stod paa et lille Blomsterbord for sig og prangede med sine mørke Blade og skjære, duftende Blomster, saa er jeg ganske vis paa, at den hed, hvad Julie hed.

Vi vare fem unge Mennesker, der stadigt kom der i Huset: Per og Povl, Carl og Jesper og — Mads. Sidste Gang vi Alle vare samlede der, var en Aften i October og det i Anledning af en meget sjelden Cactus, som nu endelig efter ni Aars omhyggelige Pleje havde faaet en Blomst, der efter denne Cactus's Skik vilde aabne sig en Gang i Løbet af Natten med et stort Knald. Nu skulde jo Ventetiden gaa med Noget, og da vi Unge, hvad der ikke er nogen Sjeldenhed, troede vi vare Digtere, — Carl var dog baade for vort og sit eget Vedkommende vis paa, at det var en Fejltagelse, — saa havde vi ladet

Krigsraaden forstaa, at vi vilde paatage os at udfylde Pauserne mellem Theen og Frugtskaalenes Vandringer.

Der var nu blevet indbudt en Del Damer og Herrer; men paa Grund af det daarlige Vejr og andet lovligt Forfald havde, med Undtagelse af en døv Asessor, ingen Andre end vi fem givet Møde. Men hvad gjorde vel det, Julie var der, og det var dog egentlig hende, for hvem vi vilde læse, hende af hvem vi vilde beundres.

Nu! Cactussen stod midt paa Bordet, Krigsraaden og Assessoren sad hver i sin Ende af Sophaen, Julie vandt Garn af en nydelig antik Garnvinde, der havde tilhørt hendes afdøde Moder, og Carl sad hos hende og klippede Vindsler med en umaadelig Havesaks. Vi andre dreve lidt ulykkelige omkring, fortabte os i Billederne paa Væggen, talte Strikberne i Tapetet, gjennemgik Visitkortene, løftede paa Rullegardinet for at se, om det var stjernelyst, og hørte uagtet af denne Travlhed dog hvert Ord, der blev sagt i Stuen, saa vi kunde le, naar Assessoren var vittig.

Endelig var Julie saa venlig at anmode Povl om at begynde, og han læste da:

E F T E R A A R

Skoven staar i sin fejreste Dragt,
Frugter er komne til Blades Pragt,
Rigere mægter den aldrig sig smykke,
Nærmere kan den mod Maalet ej rykke,
Maalet er naat.

Høstvind kommer med Lumskhed og List,
Kysser hvert Blad, der hænger paa Kvist,
Bringer en Hilsen fra Vaarvinde milde,
Minder det trædsk om den Tid det var lille,
Løvspringets Tid.

Længselsfuldt mindes nu hvert et Blad
Tiden, det drømte i Knoppen glad,
Mindes det Nu, da befriet det strakte
Ud mod det Lys sig, der venligt det vakte,
Kysset det grønt.

Om vil det leve den Tid, der svandt hen,
Lyst nu for Vinden det flager igjen;
Ej har dog Vaarfarvens Friskhed det vundet,
Visnet det hænger, dets Farve er svundet,
Maalet var naat.

Høstvind kommer sin hærjende Gang,
Tuder for Blade sin spottende Sang:
„Gaar I i Barndom, saa er I for gamle,
Ned skal I Alle fra Grenene ramle,
Maalet er naat.“

Løvct nu falder, dog Blade smaa,
Ret som om atter i Knop de laa,
Rulle sig sammen, skjøndt revne fra Kviste,
Holde ved Drømmene fast til det Sidste,
Drømme om Vaar.

„O ja! o ja!“ sukkede Aessoren, „Efter-
aaret er en meget melancholsk Aarstid og
usund, meget usund!“

Jesper saa medlidende over paa Sophafol-
kene, smilede til Julie og læste:

STEMNINGER

I.

I Rummet det vældige vugges
Vor Jord som paa Havet et Blad,
Og jeg er et Støvgran, der glimter
„Gud“ ved i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
Der vugges i Æthrens Bad,
En Krusning i mine Tankers Hav,
Kun lille, og kruset af hvad?

II.

Med store Tanker har jeg levet,
Og dybe Stenninger mig bar
Saa tidt til Aandens lyse Rige,
Hvor Sandhedssolen funkler klar.

Paa Skjønhedshavet har jeg vugget
Og lyttet til dets Vovers Klang,
Og Dybets fine klare Perler
Jeg dristig hentet paa min Gang.

Rigt var mit Liv paa Sorg og Smerte,
Men og paa Fryd selv i dets Kval,
Og blev jeg slaaet i dets Kampe,
Jeg vandt og Sejre paa dets Val.

Og dog, hvor gjerne veg jeg ikke
Min Plads i denne stolte Dands,
Og gav med Glæde Aandens Vælde
Bort for en Bondes sløve Sands.

O, hvilken Ro dog kun at tænke
Paa hvad et søvnt Blik kan se,
Hvad Værd ej har, værdifuldt finde,
Og dumt ad Aandens Tale le.

Og saa tilsidst henslumre rolig
Med Drøm om Himlens Fryd og Mag,
Om Gjensyn med afdøde Koner
Og Haab om Søndag hver en Dag.

„Det minder mig ganske om den Tid jeg gav mig af med Botanik,“ udbrød Krigsraaden, „der var saa megen Tale om, at dobbelte Blomster vare vanskabte, og jeg kunde aldrig se paa en Rose uden at pille den fra hinanden for at se al den Støvdragerjammerlighed, der gjemtes bag de kjønne Blade. Da længtes jeg ogsaa efter min gamle Bondeforstand, nu har jeg den — Gudskelov!“

Julie bad nu Per at glæde os med Et eller Andet. Per sad og saa paa sine Støvler og lod meget overrasket og meget uvillig. Da han var færdig med dette Forspil, begyndte han:

EN ARABESK

Har du faret vild i dunkle Skove?
Kjender du Pan?
Jeg har følt ham,
Ikke i de dunkle Skove,
Medens alt Tiende talte,
Nej! den Pan har jeg aldrig kjendt,
Men Kjerlighedens Pan har jeg følt,
Da tav alt Talende.

I solvarme Egne
Vokser en sælsom Urt,
Kun i dybeste Tavshed,
Under tusinde Solstraalers Brand,
Aabner den sin Blomst
I et flygtigt Secund.
Den ser ud som en gal Mands Øje,
Som et Ligs røde Kinder.
Den har jeg set
I min Kjærlighed.

Hun var som Jasminens sødtduftende Sne,
Valmueblod randt i hendes Aarer,
De kolde, marmorhvide Hænder
Hvilede i hendes Skjød
Som Vandlilier i den dybe Sø.
Hendes Ord faldt blødt
Som Æbleblomstens Blade
Paa det dugvaade Græs;
Men der var Timer,
Hvor de snoede sig kolde og klare
Som Vandets stigende Straale.
Der var Suk i hendes Latter,
Jubel i hendes Graad;
For hende maatte Alt bøje sig,
Kun Tvende turde trodse hende,
Hendes egne Øjne.

Af den giftige Lilies
Blændende Kalk
Drak hun mig til;
Ham der er død,
Og ham der nu knæler ved hendes Fod.

Med os Alle drak hun
— Og da var Blikket hende lydigt —
Løftets Bæger om usvigelig Troskab
Af den giftige Lilies
Blændende Kalk.

Alt er forbi!
Paa den snedækte Slette
I den brune Skov
Vokser en enlig Tjørn,
Vindene eje dens Løv.
Et for et,
Et for et,
Drypper den de blodrøde Bær
Ned i den hvide Sne;
De glødende Bær
I den kolde Sne. —

Kjender du Pan?

Per saa bifaldsfordrende hen paa Julie, og hun nikkede venligt til ham med Begejstring i Blikket, men ikke ubetydeligt forvirret, thi hun havde hele Tiden, mens Per læste, hvidsket med Carl og saaledes neppe hørt et eneste Ord.

Assessoren lo og hostede og raabte: „Superbt, superbt, ikke sandt, Krigsraad? Fortrinligt, i Sandhed fortrinligt!“

Krigsraaden vendte sig mod Per og sagde lidt forlegent: „Ja, De maa virkelig undskylde mig; men jeg kunde Gud hjælpe mig

ikke forstaa det, men det lød overmaade dejligt."

„Netop!“ udbød Jesper, Mads og Povl paa en Gang og antydede ved deres Armbevægelser, at de havde en hel Del at sige om den Sag, men afbrødes heldigvis ved, at Pigen bragte Aftenberlingen ind. Selvfølgelig lagde Avisen Beslag paa Alles Opmærksomhed; men den Ting er ikke til, man jo omsider bliver kjed ad, og Jesper anmodes om at læse. Han foldede meget langsomt sit Manuscript ud, saa længe mørkt frem for sig og tog saa fat paa:

U D L Æ N D I N G E

Det hænder undertiden, at Frø fra sydlige Lande af Vind og Vove føres op til Nordens Kyster, og stundom spirer det; men Luften er den fremmede Plante for kold, det stærke Strandgræs tager Væksten fra den og skygger over den, og al den Skjønhed, den i sit Hjem havde nægtet udfolde, kan kun et Forskerøje ane i den forkrøblede Stængel og de gule hængende Blade. Det er to saadanne Planter, jeg vil vise dig; men vil nu du være Forskeren, der i den kuede Vækst aner den ranke Stamme, Løvets grønne Fylde og Blomsternes Farvepragt, og saaledes give dem et Skjær af det Skjønhedsliv, det blev dem nægtet at føre?

Det var da i en jydsk Landsby paa et stort Sommermarked. Midt paa Pladsen stod en

Liremand, Karle og Piger i Kreds om ham, fortabte i det Tonehav, der strømmede ud over dem, glade, men med alvorfulde Miner, saaledes som det sømmer sig for voksne Folk. Dog var der En, som helt og aabent hengav sig til Tonerne; han nynnede saa smaat med, slog med Hovedet, gjorde nu og da et Dandsetrin og vendte sig med glade, forundrede Øjekast snart mod En, snart mod en Anden, som vilde han sig: „kan I da blive staaende?“ og deres rolige Blikke svarede ham det bestemteste Ja, og smaa Smil tilføjede endog en stille Tvivl om hans Forstand. Med et blev han, helt ovre paa den anden Side, en Pige var, som stod med halvt-lukkede Øjne og vuggede Hovedet i Takt. Han for over mod hende, greb hendes Haand, og snart svingede de rundt paa Græsset. Det var ikke nogen Dandsemelodi, der lød just i dette Øjeblik, men den Dands, de improviserede, gik med et Liv og en Sikkerhed og sluttede sig saa nøje til Melodien, som var det Hele dem Begge Noget gammelt og velbekjendt.

„Det er da særlt, de saadan vil dandse,“ hvidskede en ganske ung Bondepige til en ældre.

„Aa hvad! der er jo Ingen af dem, der er af Folk.“

„Hvordan det?“

„Aa, han er jo opfødt i Fattighuset, hans Moder kaldte de Grethe Rakker, og hun var nok en Kjæltringpige.“

„Men Pigen?“

„Du kan nok se, at hun er af de Sorte, hendes Fader var Sergeant ved Spaniolerne.“

Men de to Glade, der havde fundet hinanden, vilde ikke skilles. En Maaned efter lode de sig vi. De havde ingen Slægt og hvad de ejede var kun Lidet, dog saa meget, at en Mand derfor overlod dem et lille Hedehjørne, hvorpaa der laa en Høj. Højen fik de indrettet til Hus; men Heden blev aldrig Have, som de først havde tænkt; thi Jens vilde hellere tjene Brødet ved at spille paa Clarinet end ved at grave, og Karen vilde før spinde end luge. Her levede de nu meget lykkeligt, og da Sommermarkedet kom igjen, tog Jens derhen med sin Clarinet; men Karen maatte blive hjemme; thi der var en Tredie i Højen, der ikke kunde raade enc.

Aarene gik, og den Lille, Else havde de kaldt den, voksede sig smuk og klog og tumlede sig lystigt fra Morgen til Aften mellem de brune Lyngbuske.

Pludselig blev hun meget syg, Dage og Nætter sad Forsældrene ved hendes Leje; men Sygdommen veg ikke.

Endelig vaandede hun sig i den sidste Kamp; Jens flygtede forfærdet udenfor, men Moderen bad sit Fadervor, og da hun mærkede, at det ikke raabte om det, hun dette Øjeblik ene søgte, saa gav hun selv Ord til Bønnen og bad: „Vorherre! jeg ved, at du er en god Mand, og har vi været for glade og ikke tænkt nok paa dig, saa maa du nu

ikke være for streng ved os; tag ikke mit Barn fra mig! kan du ikke lade os faa det, som vi havde det, saa lad mig blive syg, det er jo os Store, der skal rammes, ram os saa, men lad ikke mit uskyldige Barn lide!“

Men Barnet vred sig i Dødssmerten, og Moderen skreg i Fortvivlelse: „Hold op, Vorherre! lad ikke Sygen tage saaledes i hende, hjælp hende, se, hvor hendes Hænder knytte sig, se, hvor hendes Øjne se paa mig om Hjælp! o Gud, det er Synd af dig!“

Men Barnet døde.

Dagen efter gik nu Jens til Præsten og bad ham, om Barnet maatte blive begravet i Heden, lige udenfor Højen, der havde det havt sine lykkeligste Timer og der vilde det vist helst ligge nær ved dem; Kirkegaarden kjendte det slet ikke Noget til, og der vilde de saa nødtigt have det hen mellem lutter Fremmede. Præsten søgte nu at gjøre ham begribeligt, at Kirkegaarden var det eneste rigtige Sted at ligge, naar man var død, og at den kristne Kirkes Børn ikke kunde begraves i uindviet Jord som andre Hedninger.

Præsten fik da sin Villie.

Sorgen gjorde det nu en Stund mørkt for dem; men de vare unge, og Livet fik atter Lys og Lød. De flyttede bort fra Egnen ind til Kjøbstaden, hvor Jens blev ansat ved nogle Dandseboder og Karen fik nok at spinde.

Der var dog ogsaa Dage, hvor de optraadte sammen, og til disse længtes de som

Børn. Naar der nemlig var en eller anden Fest i Byen, der skulde være rigtig straalende, saa bestilte man Parret til at gjøre Musik, og hvor var det da ikke morsomt for kloge Folk at se den gale Jens Clarinet kaste kjelne og beundrende Blikke til sin Kone, medens hans Fingre smuttede henover Hulerne paa Instrumentet, som var det en Mandolins Streng, de behandlede, og hvor uendelig komisk var det ikke at se Karen, en gift Kone, ryste, svinge og slaa en uhyre Tambourin, og endelig hvilken Masse Indfald blev der efterhaanden ikke at mindes og at gjentage, eftersom Aarene led, thi der blev ingen Vittigheder glemte, og Jens og Karen bleve ved at optræde, længe efterat deres Haar var begyndt at graane.

Men anden Gang vilde Døden gjeste deres Hjem og sendte sin Tjener Sot at berede den Vejen. Karen var syg, meget syg, og Jens sad hos hende, naar han ikke var ude at søge Raad; thi Alt, hvad der hed Læge, klog Kone og klog Mand i flere Miles Omkreds hentede han til den Syges Seng, og lovende dem Alt, hvad han ejede, tiggede han dem paa sine Knæ om at gjøre Karen rask.

Men Karen døde.

Aftenen var mild og stille. Jens hentede Tambourinen, lagde den i den Dødes Hænder, tog saa sin Clarinet frem og spillede de Melodier, hun mest havde elsket; først spillede han en lille Sang, og Ordene klang om ham saa tunge og vemodige:

„Det var en Lørdagften,
Jeg sad og vented' dig,
Du loved' mig at komme vist,
Men kom dog ej til mig.“

Saa spillede han den sære Dands, som hun altid vilde høre, men Bønderne aldrig vilde dandse efter, fordi den Ingenting lignede, som de sagde.

Men Nabokonen hørte Musikken inde hos den Døde, hun gik straks ind til Jens, og med Forargelsens hele Pathos raabte hun: „hvad er du dog for et Menneske! sidder du ikke her og spiller Dandse ved din Kones Lig!“

Jens saa forundret paa hende.

„Ud med dig! hverken for Gud eller Mennesker kan jeg forsvare at lade dig blive her hos Liget.“

Og Jens gik ud og drak sig fuld. Men det var det Første, man kunde forstaa af Alt, hvad han havde gjort, og Folk sagde, at den gale Jens Clarinet var bleven klog, da hans taabelige Kone døde.

Men Jens blev ved at drikke.

Der blev meget stille i Stuen, hvad der gjorde Julie og Carl meget forlegne, da de ikke vidste hvorfor. Carl vilde sige Noget, men vidste ikke hvad, saa væltede han en Frugtskaal, og leende tumlede hele Selskabet omkring efter trillende Æbler og hoppende Valnødder. Nu skulde Povl frem; han drak tre Glas Vand og foredrog saa:

GURRESANGE

I

VALDEMAR

Den blaalige Dæmring nu dæmper
Hver Tone fra Sø og Land,
De flyvende Skyer har lagt sig
Til Hvile ved Himlens Rand,
I lydløs Tynge samlet
Er Skovens luftige Bo,
Og Søens klare Bølger
Har vugget sig selv til Ro.
I Vesten kaster Solen
Sin straalende Purpurdragt,
Saa drager den over sig Bølgen
Og drømmer om Dagens Pragt.
Ej mindste Løv sig rører
Og kalder paa min Sands,
Ej mindste Tone klinger
Og vugger mit Sind i Dands,
Nej, hver en Magt er sunken
I egne Drømmes Elv,
Og skyder mig blidt og stille
Tilbage til mig selv.

II

TOVE

O, naar Maanens Straaler milde spille,
Naar omkring mig Alt er tyst og stille,
Da er Vand mig ikke Søens Vove,
Trær ej de dunkle, tavse Skove,

Sky ej, hvad mig Himlens Hvælving dølger,
Dal og Bakke ikke Jordens Bølger,
Form ej Form og Farven ikke Farve,
Alt: et Udtryk for hvad Gud har drømt.

III

VALDEMAR

Ganger, staar du nu og drømmer!
Nej, jeg ser det, Vejen strømmer
Hurtig bort dig under Hoven.
Stærkere dog frem du sprænge,
Du er endnu midt i Skoven,
Medens jeg dig ventet længe
Har ved Gurre Borgeled.
Skoven slipper, alt jeg øjner Tovelilles fagre
Bur,
Skovens Trær bag os glide sammen til en
dunkel Mur;
Men end vildere du jage!
Ser du Skyens Skygge trække
Over Mark og Mose frem?
Før den Gurre Grund kan række,
Maa vi staa ved Toves Hjem.
Før den Tone, som nu klinger,
Gaar for Evighed til Ro,
Maa dit rappe Hovslag ryste
Gurre-Borgens lille Bro;
Før det Blad, der falder,
Bækkens Bølger naar,
Maa din Vrinsken gjalde
Lydt i Gurregaard.

Skygge kom og Tone dø,
Dyk dig Blad i Vove,
Volmer ser sin Tovel

IV

TOVE

Stjerner juble, Søen lyser,
Trykker sit bankende Hjerter mod Kyst,
Løvet nynner, Duggen dandser,
Vinden sig kaster saa kaad til mit Bryst.
Vejrhanen synger og Taarnene nikke,
Svendene spanke med flammende Blikke,
Ternerne dæmpe med Haanden forgjeves
Barmen, der sælsomt uroligen hæves.
Roserne stirre med Haand over Bryn,
Faklerne hjelpe det daarlige Syn.
Skoven nu aabner sit Ly,
Hundene glamme i By,
Stien, i stedse nærmere Bølger,
Vugger den dristige Rytter mod Havn,
Og i den næste Stigning, som følger,
Slynger den ham i min aabnede Favn.

V

MØDET

VALDEMAR

Ej dandse de Engle for Herren saa herligt,
Som Verden nu dandser for mig!
Et juble for ham de mer ydmygt og kjerligt
End Valdemars Hjerter for dig.

Men stoltere satte ej heller sig Krist
Hos Herren, og lo ad sin Kvide,
End Valdemar, glemmende Kummer og Tvist,
Sig sætter ved Tovelils Side.

Ej længes de Sjæle for Himmerigs Mure
Mer efter at svinge sig ind,
End Valdemar, da han fra Øresunds Kure
Saa Gurras guldglimtende Tind.
Og ej vil jeg bytte dets fredsæle Vang
Og Perlen den lønligen varer,
For Himmerigs Glands og bedøvende Klang
Og alle de Helliges Skarer.

TOVE

Nu siger jeg dig for første Gang:
„Kong Volmer, jeg elsker dig.“
Nu kysser jeg dig for første Gang
Og slynger min Arm om dig.
Og siger du, at jeg det før har sagt
Og at du til Kysset er vant,
Saa siger jeg: „Kongen han er en Nar,
Der mindes forfængelig Tant.“
Og siger du, saa er jeg selv slig Nar,
Saa siger jeg: „Kongen har Ret,“
Men siger du, at jeg det ikke er,
Saa siger jeg: „Kongen er slet.“
For alle mine Roser har jeg kysset ihjel,
Alt mens jeg tænkte paa dig.

VALDEMAR

Det er Midnattens Stund,
Og usalige Slægter

Staa frem af glemte, sunkne Grave,
Og de stirre med Længsel
Paa Borgens Kjerter og Hyllens Lys,
Og Vinden ned over dem
Spottende ryster
Harpeslæt og Bægerklang
Og Elskovssange.
Og svindende de sukke:
„Vor Tid er forbi!“ —
Mit Hoved vugges paa levende Bølger,
Min Haand fornemmer et Hjertes Slag,
Ned over mig livssvulmende strømmer
Kyssets glødende Purpurregn.
Og min Læbe jubler:
„Det er min Tid nu!“
Men Tiden flygter,
Og jeg skal færdes
Ved Midnatstide
En Gang som død,
Skal samle Ligdragten om mig tæt
Mod de kolde Vinde,
Og liste mig frem ved sildig Maane,
Og smertehunden
I Muldet riste
Med sorte Gravkors
Dit kjære Navn,
Og synkende sukke:
„Vor Tid er forbi!“

TOVE

Du sender mig et Elskovsblik
Og sænker saa Øjet.

Dog Blikket trykker din Haand i min,
Og Trykket dør;
Men som et elskovsvækkende Kys
Du lægger mit Haandtryk paa min Læbe. —
Og du har for Døden et Suk,
Naar et Blik kan opstaa
Som et flammende Kys!
De lysende Stjerner paa Himlen hist
Vel blegne hver Gry,
Men blusse dog hver en Midnatsstund
I evig Pragt.
— Saa kort er Døden
Som rolig Slummer
Fra Kveld til Gry,
Og naar du vaagner,
Hos dig paa Lejet,
I nyfødt Skjønhed
Du straale ser
Din unge Brud.
Saa lad os da tømme
Den gyldne Skaal
For den mægtigt forskjønnende Død;
Thi vi gange til Grav
Som et Smil, der dør
For et saligt Kys.

VALDEMAR

Vidunderlige Tove!
Saa rig ved dig er jeg nu,
At end ej et Ønske jeg ejer.
Mit Bryst er saa let,
Min Tanke saa klar,

En vaagen Fred er over min Sjæl.
Der er saa stille i mig,
Saa sælsomt stille.
Læben vil bygge paa Ordets Bro,
Men synker igjen til Hvile;
Thi det er mig som banked mit Bryst
Ved dit Hjertes Slag,
Og som mit Aandedrag
Hæved, Tove, din Barm.
Og jeg ser vore Tanker
Fødes og glide sammen
Som Skyer, der mødes,
Og samlede vugges de i vekslende Former.
Og min Sjæl er stille,
Jeg ser i dit Øje og tier.
Vidunderlige Tove!

VI

SKOVDUENS SANG

Gurre Duer! Sorg mig tynger,
Samlet paa Flugt over Ø,
Kommer! lytter!
Død er Tove! Nat paa hendes Øje,
Det, der var Kongens Dag.
Stille er hendes Hjerte,
Men Kongens vugger vildt,
Dødt og dog vildt!
Sælsomt lig Baad paa Vove,
Naar den, Plankerne krummede sig for at
favne —
Snekkens Styrer — ligger død, hildet i Dybets
Tang.

Ingen bærer dem Bud,
Ufør er Vejen.
Som tvende Strømme vare deres Tanker,
Strømme, der fulgtes Side om Side.
Hvor rinde nu Toves Tanker?
Kongens i sælsomme Bugter sig vride,
Søgende Toves,
Finder dem ikke.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Kisten saa jeg paa Kongens Skuldre,
Henning den støtted;
Mørk var Natten, en enkelt Fakkell
Lyste i Gyden,
Dronningen holdt den, højt paa Svalen,
Skjalv for sin Hevn;
Taarer, som ikke græde hun vilde,
Funkled i Blik.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Kongen jeg saa i Bondekofte
Kjøre med Kisten,
Gangeren, som ham bar til Sejer,
Maatte den drage.
Vildsomt vankede Kongens Øje,
Søgte et Blik,
Sælsomt lyttede Kongens Hjerte
Efter et Ord.
Henning talte Ord til Kongen,
Blik og Hjerte søgte dog end.
Kongen aabner for Toves Kiste,
Stirrer og lytter med bedende Læbe,
Tove er tavs.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Munken vilde Rebet drage

Ringe Solen ned;
Men han saa paa Kjoresvenden,
Sorgens Rune til ham talte;
Solen sank til Klang, som lyder
Over Jordens Døde.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Død dertil.
Helvigs Falk
I Kongegaarden
Gurres Due slog.

VII

VALDEMAR

Herre, ved du, hvad du gjorde,
Da du Tove fra mig tog?
Ved du, at det var mit sidste
Fristed, hvorfra du mig jog?
Herre, rødmær du ej af Skam,
Det var den Fattigs eneste Lam!

Herre, jeg er ogsaa Hersker,
Jeg har lært paa Kongestol,
Man fra sine Undersaatte
Ta'r ej sidste Glimt af Sol.
Herre, du er paa vilse Vej,
Saadan vel knuser, men hersker man ej!

Herre, dine Englehære
Fylde Øret dig med Lov,
Ingen Ven du har, der dadler,
Naar du Dadel har Behov.
Ak, og Ingen er altid klar,
Herre, lad mig derfor være din Nar!

VIII

DEN VILDE JAGT

VALDEMAR

Vaagner, alle Kong Volmers Mænd!
Spænder rustede Sværd ved Lænd,
Henter i Kirker det støvede Skjold,
Prydet med Mærker af Dyr og af Trold.
Væk Eders Heste, der græsse i Muld,
Sæt dem i Siden de Kringler af Guld,
Sprænger mod Gurreby,
Det er Dødningegry!

BONDENS SANG

Klap, klap med Kistelaag,
Tunge Trin af Nattetog;
Græstørv skyder af Muld,
Toften klinger af Guld,
Klirren og Klappen i Vaabenbus,
Hvisten og Kasten med gammelt Grus,
Stenene ramle i Kirkegaardsdige,
Høgene suse fra Taarnet og skrige,
Kirkeporten slaar op og i, —
Ned under Dynen, der for de forbi.
— Jeg slaar tre hellige Herrens Kors
For Folk og Hus, for Ko og Hors,
Tre Gange nævner jeg Frelserens Navne,
Saa skade de ikke min Sæd for en Avne,
Saa tegner jeg mig paa Ledemod,
Hvor Herrens hellige Vunder stod,

Da bliver for Elverskud jeg fri,
For Mareridt og for Troldespi;
Sidst lægger for Døren jeg Staal og Sten,
Da voldes slet Ingen i Huset Men.

VALDEMARS MÆND

Vær hilset, Konge, ved Gurre Sø!
Nu spænde Jagten vi over Ø,
Vi Pile sende fra strengløs Bue,
Med Øjne sigte, som ej kan skue,
Vi Hjortens Skygge med Vunder slaar,
Og Eugvand siver som Blod af Saar.
Hør Valravn svinge
Med sorten Vinge,
Og Løvet skumme om Hestens Bringe.
Saa skal vi jage, har Somme sagt,
Hver Nat til Dommedags vilde Jagt.
Holla, Hest, og Holla, Hund,
Standser Jagten stakket Stund,
Her er Slottet, som fordem var;
Hest skal fodres med Lokes Havre,
Mand kan æde sit Ry til Davre.

VALDEMAR

Skoven hvidsker med Toves Røst,
Søen skuer med Toves Øje,
Stjerner lyse med Toves Smil,
Skyen svulmer som Barmens Høje.
Sandserne jage for hende at fatte,
Tankerne kjempe for hende at samle.
Men Tove er hist og Tove er her,
Tove er fjern og Tove er nær.

Er du da, Tove, med Trolddomsmagt
Bundet i Søens og Skovens Pragt?
Hjertet svulmer, som skulde det sprænges,
Tove, Tove, Valdemar længes!

CLAUS NAR

„Aalen hun er en sælsom Fugl,
Lever som helst i Vandet,
Vrider sig dog i Maaneskin
Ofte en Stund paa Landet.“
Det har jeg sunget om Andre en Gang,
Bedst passer nu paa mig selv min Sang.
Jeg er ikkun Husmand nu og mit Hus er lille,
Og skjøndt ej jeg bad en Gjest, leved ganske
  stille,
Blev jeg halvvejs dog ædt ud af mit Hus det
  lille,
Saa jeg kan ej hyde Stort, skjøndt jeg gjerne
  vilde.

Dog — den skal faa min Nattero,
Som kan mig det forklare,
Hvorfor jeg skal hver Midienat
Omkring et Vandhul fare.
At Palle Glob og Erik Paa
Det skulle, kan jeg godt forstaa:
De var saa lidet fromme,
De doble nu, endskjøndt til Hest,
Om svaalest Sted og Døren næst,
Naar de til Helved komme.
Og Kongen, han som løber gal ved mørke
  Nattetide

Og raaber paa en Pige, som for Aar og Dage
siden
Med Engle og med Vildgjæs fløj, han maa
med Rette ride;
Thi han var altfor raa oprigtig,
Og man maa være højst forsigtig
Og tage mægtigt sig i Agt,
Naar man er Nar hos slig en Magt
Som ham, der bor hinsides Maanen.
Men at jeg, Claus Nar til Farum,
Jeg, som trode, at de Døde
Vare fri for Legemsmøde,
At Ens Støv blev Aandens Anker,
Saa i Fred man sine Tanker
Kunde samle til den store
Hoffest, som Bro'r Knud har sagt
Blæses ind med Guldbasuner,
Hvor vi Gode vel ved Magt
Æde Onde som Kapuner,
Ak, at jeg paa en Fole galen
Med min Næse vendt imod Halen
Skal humpe om, mens Folk er i Senge,
Var ej det for sent, jeg vilde mig hænge. —
O, men hvor sødt det skal smage forvist,
Naar jeg nu dog bliver salig tilsidst.
Vel har jeg syndet lidt mer end de Fleste,
Kan dog vel snakke mig fra det Meste:
Hvem gav den nøgne Sandhed Klæder
Og tog dens Prygl paa Vej og Stræder?
Jo — ifald der er Billighed til,
Saa maa jeg bænkes i Himmerigs Sale,
Naa, hvor jeg der skal Verten bagtale!

VALDEMAR

Nu ler du deroppe,
Du strenge Dommer!
Men dette drage du dig til Minde,
Naar Dømedag kommer:
En Sjæl er elskende Mand og Kvinde.
Du rive ikke vor Sjæl i tvende,
Til Helved mig og til Himlen hende.
Thi da faar jeg Magt,
Da splitter jeg din Englevagt
Og sprænger med min vilde Jagt
I Himmerige ind.

VALDEMARS MÆND

Hanen løfter sit Hoved til Gal,
Har alt Dag i Kroppen,
Og Morgenduggen driver rød
Af Rust, fra vore Sværd.
Omme er Tiden!
Graven kalder med aaben Mund,
Og Jorden suger al lyssky Rædsel.
Synker, synker!
Livet kommer i Magt og Glands
Med Daad og bankende Hjerter,
Og vi er Dødens,
Sorgens og Dødens,
Smertens og Dødens.
Tilgravs! tilgravs! til drømmesvanger Ro
O, fik i Fred vi hvile!

IX

SOMMERVINDENS VILDE JAGT

Stolt Henrik og Fru Gaaseurt, tag blot Jer i
Agt!

Nu begynder Sommervindens vildene Jagt:
Søen gnistrer som Sølv i dens Spor,
Myggene Sivskoven bange forlade;
Det er meget værre, end I tror,
Hu, hvor det ler nu i Bøgenes Blade!
Træk det Grønne om Hagen!
Der er St. Hansorm med Ildtunge rød
Og Engtaagen, det er en Sky, der er død;
Hvilken Bølge og Gyngen,
Hvilken Ringen og Syngen:
Kornvangens Guldaks slaar den Iede Vind
Mod hinanden, saa det klinger;
Edderkoppen spiller paa sit Strengespind
Med de lange Ben, saa det springer.
Duggen triller med Klang fra Tue,
Stjerneskud flyve fra Himmelbue,
Sommerfuglen flygter med Larm gjennem
Hækken,

Frøen springer langt ud i Bækken.
— Tys! hvad tyder nu dens Færd?
Hvert et vissent Løv den vender,
Ak, den søger Eders Frænder:
Vaarens blaa-hvide Strøm af Blommer,
Jordens flygtige Drøm om Sommer.
Længst er de Jord!
Men nu svinger den op
Over Træernes Top,

Thi opstanden den tror
Er det drømfine Flor,
Og i sælsomme Toner
Den dem hilser igjen
I de løvrige Kroner.
— Se saa! nu er det snart forbi,
Den hvirvler henad luftig Sti
Mod Søens blanke Flade,
Og der i tusind Vovers Dands
I blege Stjerners Gjenfærds glands
Den vugges blidt til Hvile.
Hvor her blev tyst!
Ak, var det lyst!
O sving, Mariehøne, sving dig fra din Blom-
stertue
Og bed om fagert Solskinsliv alt hos din
fagre Frue!
Alt dandse Bølgerne om Næs,
Alt trækker sribet Snegl paa Græs;
Nu vaagner Skovens Fugleflok,
Og Blomsten ryster Dug af Lok
Og spejder efter Sol.
Vaagner, vaagner, alle Blommer,
Solen kommer!
Alt i Øst i Farvestrømme
Hiise os dens Morgendrømme,
Snart den af de dunkle Vande
Smilende opstaar,
Stryger fra sin lyse Pande
Rige Straalehaar!

„Uden Kritik til det næste,“ raabte Krigs-
raaden.

Mads tog en meget tyk Bunke Papir frem, og af mangfoldige Stumper af meget ulige Størrelse og Farve læste han:

KORMAK OG STENGERDE.

Den Kormak, om hvem her skal handles, var Søn af Øgmund Kormakssøn og boede paa den Tid Fortællingen begynder ved Midfjord paa Island med sin Broder Thorgils hos Dalla, deres Moder. Øgmund var da død, og Dalla stod for Gaarden; men da hun alt var gammel, laa Styret mest paa Sønerne.

Thorgils, den ældste, var tavs og indsluttet, havde baade Greb paa Arbejdet og Lyst til det, blev heri heller ikke hindret af Kormak, som bedre led at trække Tavl end Kvæg, hellere talte med Kvinder end med Huskarle og mere tænkte paa, hvad svundne Dage havde bragt af Sagn og Sange, end paa, hvad kommende vilde bringe af Høst og Fangst. Han var i det Hele ulig de fleste Folk paa den Tid, og det er sandt sagt om ham, at han kun kjendte Fred som Brist paa Strid og jevne Ord som Misvækst paa Kvad.

En Dag hændte det, at Thorgils bad ham gaa til Fjelds efter nogle bortløbne Beder. Kormak gik og kom mod Sengetid til Gnupsdal. Han blev vel modtaget og ført ind i en stor Stue, hvor et Baal brændte. Ved det satte han sig og saa ind i Flammerne, me-

dens han nynnede paa et gammelt Kvæde. Som han nu sad der, gik Stengerde, Datter af Thorkel paa Tunge, der havde sendt hende herhen i Opfostring, forbi Stuen med sin Pige. De saa, der var lyst derinde, og Pigen sagde:

„Hvad Slags Fremmede kan det være? lyster det dig ikke at se ad?“

Stengerde svarede, at hun før havde set Folk. Alligevel gik hun hen til en Luge, der førte ind til en mørk Krog i Stuen og kunde lukkes op udefra. Hun saa ind, og skjøndt hun vel vidste, at hun ikke kunde sees, blev hun dog ræd derfor og gik fra Lugen. Pigen saa nu ind og sagde: „Lidt Lysteligt er her at se paa; men er du ikke ræd for ham, var det dog altid Tidsfordriv, om du spogte med ham; han rejser vel imorgen tidligt og kommer dig sagtens aldrig mere for Øje.“

Stengerde saa ind: „Manden er fager.“

Pigen svarede: „Mig tykkes han led og sort.“

„Lidet forstaar du dig paa Fagerhed,“ mælte Stengerde vredt.

Kormak havde hørt deres Tale, løftede Hovedet og kvad:

„Ofte Pigemunde
Nævnte Kormak skjøn,
Nu han tror sig ligne
Odins yngste Søn;
Thi slig Stemme fager
Maa fra Freja komme,
Skjønbeds Dis, som bedst kan
Fælde Skjønhedsdomme.“

Stengerde mælte: „Det er dog en Lyde,
at Haaret hænger dig i Øjnene.“

Kormak kvad:

„Issens Lyng den sorte
Dækker Tankens Vang,
Varer Snoge tvende
Venligt under Hang,
At ej Møers Hjerte
Fast de skal omspænde
Og saa Elskovs Syge
Dem i Sindet tænde.“

Stengerde sagde nu: „Skjønnere er du
end de Fleste og snar i Ordvalg; lidet er
dog kun Fagerhed og fagre Ord.“

Hertil kvad Kormak:

„Mer end skumhvid Bølge
Frygter jeg din Barm,
Mer end Tryk af Skjolde,
Mø, din runde Arm,
Mer end Stormens Bulder
Røsten din den klare,
Og dit Blik det lyse
Mer end Sejd og Snare.“

Stengerde tog til Orde: „Meget ræd maa
du være, naar du kan frygte, hvad du al-
drig har set og aldrig skal faa at se.“ Der-
med vilde hun gaact fra Lugen, men da
kvad Kormak:

„Brand saa vil jeg tage,
Dag din Skjønhed faa.
Ved dens Lys den klare
Brand vil slukket staa.“

Men for mig vil aldrig
Mere Nat oprinde,
Thi bestandig skuer
Jeg den fagre Kvinde.“

„Anderledes turde det blive,“ sagde Stengerde og gik fra Lugen; men Kormak gjorde sig en Brand rede og kvad:

„Skjønheds Skik det aldrig
Var for Lyset fly,
Jetter kun og Trolde
Kaare Mulmets Ly.
Men har nu en Gyge
Borget søvklar Stemme,
Lykkelig var Kormak,
Var han bleven hjemme.“

Derpaa tog han Branden og gik for Lugen; men Stengerde havde hørt Kvadet og var gaaet derhen, og da Kormak kom, stod hun for ham i Lugen, hendes Læber bævede, men Barmen vuggede roligt, hendes Kinder blussede, men Blikket var skarpt, skjøndt Graaden ikke var langt borte. Men Kormak lod Branden falde og sagde: „Nu fødtes Kormaks Fremtid!“

Den Nat fik Sønnen kun liden Magt over to paa Gnupsdal, mindst over Kormak, thi alle hans Tanker stevnede fremad og byggede paa hans Skjæbne; men naar de havde samlet den af Lykke og lysende Haab og Kormak ret skulde frydes ved dens Sælhed, saa fore de bort med Lykken og slukkede Haab efter Haab, saa der blev kun idel

Tomhed og Mørke. Saaledes gik da Natten; men mod Morgen blev han roligere, og efter Døvre gik han udenfor.

Stengerde saa ham fra Fruerstuen og talte ned til ham: „Rider I nu fra Gnupsdal?“

„Hællere blev jeg og drog Tavt med Eder,“ svarede Kormak.

„Gjæst maa føjes,“ mælte Stengerde.

Saa satte de sig ved Tavlet inde i Storstuen. De spillede nu en Stund tavse.

„Fagert Møde,“ begyndte Kormak, „havde jeg igaar i denne Stue; men kort var det, dog var det min egen Skyld.“

„Hvordan skiltes I da?“

„Det er det, jeg ikke ved tilfulde; hun gik vist vred.“

„Det var da en Kvinde — Kvindevrede er lig Sommerfrost, den varer en Nat, og saa er den forbi.“

„Men Sommerfrosken kan dræbe de Spirer, der kunde haaret fagre Blomster og rig Frugt.“

„Det hænder; men er Dagen blid og varm, gjør den vel Nattens Skade god igjen.“

„Men Urten faar dog aldrig rigtig Grøde.“

„Tidt trives det netop allerbedst, der fares ilde med, mens det er spædt.“

„Men Stengerde, om der nu ingen Spirer var?“

„Saa tog ingen Skade.“

„Stengerde! var der Spirer?“

„Det er jo Sommer.“

„Vil de trives?“

„Naar de vares vel.“

„Ville de vorde varede vel?“

„Det raader Dagen for.“

„Saa er Kormak ikke ræd.“

Dermed tog han Farvel og red til Midfjord; men der meldes Intet om, at Thorgils fik sine Beder igjen.

Kormak for nu ofte til Gnupsdal. Dette kom ud blandt Folk og naaede Thorkel paa Tunge. Han blev kun lidet glad derved og tog Stengerde hjem.

Nu varer det en Stund, inden de sees; det bliver endelig Kormak for længe, og han rider til Tunge.

Da han nu er kommet Vejen frem, staar Stengerde i Læggaarden og narrer sine Høns med Blomster, hun river af Diget.

Kormak lister sig ind derunder og fanger i Haanden en stor Bunke, hun kaster ud.

Han kvæder:

„Fager Blomsterbølge
Over Diget faldt,
Skjøn slig Hilsen være
Maa for ham, den gjaldt.
Men sig bedre lanne
Maa bag Diget fange
Kyssebær saa søde,
Elikkeblomster mange.“

Derpaa sprang han over Diget, men Stengerde havde fjælet sig bag en Hyld. Kormak saa længe efter hende, da lo hun og raabte: „Du skulde biet med at synge, til du var kommen over.“

De taltes da længe ved; saa sagde Stengerde: „Gaar du nu ind til Thorkel?“

„De er der, som hellere se mig end han,“ svarede Kormak.

„Dog maa du tale med ham; thi han er den, der raader over mig,“ sagde Stengerde og saa stift paa Kormak.

Han forstod Tanken, der havde baaret Blikket; den voldte ham Smerte; han stod hastigt op, gik ind til Thorkel, friede, som Skik var, og enedes de da vel derom.

De Ord sagde han nu til Stengerde, at det bares ham for, at han hidtil havde sunget paa den anden Side Diget og først i Dag var kommet over; men end saa han hende ikke; saa red han hjem igjen.

Ved Midfjord sagde han dem da, at han havde talt med Thorkel. Det var dem ikke ret til Maade. Dalla sagde ham, at han og Stengerde kun lidet passede for hinanden, og Thorgils mente, at det var altfor tidligt at binde sig. Kormak hørte paa det og bad saa Thorgils tage til Tunge og aftale Alt Thorkel og ham imellem. Selv tager han sig nu af Gaarden, er altid i Marken ved Arbejdet, taler lidt og kvæder aldrig, og er det for Alle, der kjende ham, som var han bleven en hel Anden.

Saa lider Tiden, og der er ikke langt til Brylluppet.

Da hænder det en Nat, at der er stor Varme i Luften, og Kormak lægger sig oppe paa Høloftet for at hvile svalt.

Hvad her nu er overgaaet ham, om han
er bleven hjemsøgt af vildende Drømme,
eller onde Vætter have gjort ham Skade, vil
ikke falde let at raade; men det er næsten
at tro af det underlige Kvad, han stundom,
naar hans Sind var tungt, lod Thorgils høre.

    Dette er nu Kvadets Begyndelse:

„Udfra Høloftslugen
Stirred Øjet mat,
Saa, hvor Aaen glimted
I den lune Nat,
Skued Taagens Bølger
Op af Enge vælde,
Og langt borte saa det
Gnupsdals spidse Fjelde.

Navnlos Tavshed hused
I mit unge Bryst,
Hjertet som en Dravge
Sad derinde tyst;
Alle mine Tanker
Laa i Taage bundne,
Mindets Havn og Haabets
Bavn var forsvundne.

Men nu Blikket vanked
Over kjendte Sti,
Hver en Busk og Tue,
Som det gled forbi,
Kjendinger og Mærker
Var til det Forsvundne;
Mindets Havn og Haabets
Bavn var atter fundne.

Mine Gnupsdalssange
Lod for mig igjen:
„Elskovsflugt vi flyve
Ingenvegne hen,

Under Frejas Lofte
Vi paa Vinger hvile,
Alle Jubeltoner
Frøem imod os ile.“

Men fra Tunge svared'
Pigen mig igjen:
„Elskovsflugten flyve
Vi mod Maalet hen,
Gjennem Frejas Lofte
Jublende vi glide,
Thi vor Lykke vinker
Paa den anden Side.““

Saa er det, der følger Vers, som Faa mindes helt og Ingen tilfulde fatte; men det synes det dog, at de melde: at han enten drømte eller bildte sig ind, at han saa Stengerde i al hendes Skjønhed, og at der kom Hede i Blodet, saa han krænkedes hende, og saa gled Drømmen eller Synet fra ham og Angeren ned over ham, og han blev saa særsindet og betagen, at han ikke kunde mindes Stengerdes Træk, hvormeget han end tænkte derpaa.

Ihvor det saa er, er det dog vist, at han i mange Nætter og Dage flakkede om paa Fjelde og Udmarker, og da han kom hjem igjen, bar han sig som En, der kun havde halv Raadighed over sit Sind. Baade Kvad og Omtanke var som sejdet ham fra, og først Uger efter blev han Mand igjen.

I de Dage, han for vidløs om paa Fjeldene, falder Brylluppet; men der kom ingen Brudgom hverken første eller anden Dag, og derom var nu alle Stengerdes Fræn-

der enige, at dette var en stor Skam, der var overgaaet baade dem og hende.

Paa den Tid sad ved Hrutfjord en Mand, der kaldtes for Holmgangs-Berse, Enke. Berses Omgang var kun lidet søgt, for saa hidsig og stridslysten var han, at det at tale til ham næsten var som at pæle af til Kamp. Af Skjaldekunst led han kun Nidviser, og Lovene saa han kun an for urimelige Skikke, der lagde sig i Vejen for Folks Gammen. Ham lod Thorkel byde Stengerde til, og da han vidste, at Kormak skulde havt hende, fandt han, at det Smykke, der var sluppet en Mand af Hænde, vilde skjære ilde i Øjnene i anden Mands Haand, og Handelen blev da sluttet, og Brylluppet stod.

Men Død og Gifte er Herredsrygte, og elskende Hjerter er altid Grander, saa den Sag kunde da ikke gaa Kormak helt forbi. Han stod just og bødede paa en Lervæg, da det meldtes ham. En Stund blev han ved med Arbejdet; men paa en Gang satte han begge Hænder mod Væggen og trykkede den ind; derpaa vendte han sig mod den, der havde bragt Rygtet i Gaarde, og kvad:

„Ej er Tid at bøde
Nu paa revnet Hus,
Kormaks fagre Lykke
Sunken er i Grus.
Ringe er den Glæde,
Lunt bag Væg at hvile,
Medens ude Stimænd
Med Ens Eje ile.“

Thorgils kom til og mælte, at nu maatte de vel lede deres Sværd frem, siden Kormak havde fundet sine Kvad. Kormak sang:

„Hvilet har det Rygte
Vist i hver en Vraa,
Træt af al den Kummer,
Som det drager paa.
Nu paa rappe Foler
Maa vi hurtigt fare.
Spildte Tid skal Hestens
Hove sammenspare.“

Rede de da med stort Følge til Tunge.
Men Berse sad alt i god Behold med Stengerde paa sin Gaard. Kormak kvad da:

„Nu skal Berse favne
Lyse Mø med Lyst,
Mig vil Sorgen svarte
Trykke til sit Bryst.
Skjønt skal han paa Lejet
Hendes Røst fornemme,
Grunt mig holde vaagen
Sildig Angers Stemme.“

Saa rede de hjem igjen.

Som Berse havde tænkt, bragte Stengerde ham en stor Medgift af Strid, og nu følger megen Ufred mellem ham og Kormak og Begges Frænder. Dermed gaar saa Tiden.

Da falder det sig en Dag saaledes, at Stengerde er ude paa Fjeldene at sanke Urter til Farvning og møder Kormak. Det bliver saa et langt Ordskite.

Saa siger Stengerde: „Hvad Hinder havde du vor Bryllupsdag?“

„Det vil du knap forstaa, og det er tungt for mig at tale om, thi hvad den Gang var mig som høje Fjelde, er mig nu som løse Sandtuer.“

„Kormak! vilde du ikke ægte mig?“

„Det vilde jeg, Stengerde, men jeg led ikke, du talte om det, og Meget drog de Ord ned over mig.“

„Skjalde er nok skjøre Varer!“

„Hvor lider Berse?“

„Han er ikke Skjald.“

Kormak stod nu en Stund tavs og saa paa Stengerde, saa kvad han:

„Samled Odin alle
Asekvinders Blod,
Vakte det ved Runer
Til en Kvinde god,
Skulde saa som fagrest
Guder hun fortrylle,
Fik din Ham hun laane
Og i den sig hylle.

Milde Norner vilde,
Jeg Stengerde fandt;
Norners Hu sig vendte,
Berse hende vandt.
Og min Fremtid, gryet
Til en Vaardags Lykke,
Til en Hestnat kvelded.
— Alt dens Taager trykke.

Dog, som her jeg stander,
Kuet, mat og mod,
Magt og Sejer ruger
I mit Skjaldeblod,
Thi om end en Anden
Dig som sin kan favne,
Evigst mine Kvad dog
Sanler vore Navne.

Tak for lødrig Glæde,
Tak for Kummer bleg.
Tak, for du mig elsked',
Tak, for du mig sveg.
Tak for rige Toner
I ufødte Sange,
Tak for hver en Hæder,
Jeg paa Jord skal fange."

Derpaa gik han hurtigt bort, og hun stod længe og saa efter ham. Straks efter kom Berse til og satte sig lidt borte; han havde set Kormak og sagde: „Var det om Jert Bryllup, I talte? Stakkels Knøs! Iiden Glæde er der i Mindet om det Faar, Ulven har taget.“

„Ti stille, Berse!“ mælte Stengerde, „han er bedre Mand end du.“

„Ja til at finde paa Kvad.“

„Ja, Berse; men det er noget Stort at være Skjald.“

„Vist saa! — du er klogere, end du snakker til; — og fager er du! Kom hen til mig!“

„Du er gammel, Berse!“

„Hvi siger du det? Kom hen til mig!“

„Du er gammel, Berse, og jeg skal vare dig og være dig god.“

„Det skal jeg elske dig for.“

„Nej, saa Farvel, Berse!“

„Men har du da endnu Kormak kjær, efter alt, han har voldet dig?“

„Han og jeg er nu en Gang gaaet fejl af hinanden; men endnu kan vi raabe hinanden til.“

„Han har da snakket mig dig fra?“

„Fra dig; men ikke til sig.“

Saa gik hun fra Berse hjem til Tunge, og Thorkel maatte se at ordne Alt paa det Bedste med Berse.

Til Tunge kom der ofte Folk fra Sunnudalen, da de havde megen Slægt der. Rigest Mand i Dalen var Thorvald Tinten, og han tog altid ind hos Thorkel. Thorvald var en vidtberømt Skjald; hans Kvad vare meget ansete, men Faa kunde huske dem; hans Gaard var den skønneste videnom, og i hans Storstue stode kostelige Bægre af Guld, han havde faaet af Konger og Jarler i Skjaldeløn. Hans Venner vare alle gamle Folk, og de roste ham højlig for hans Klogskab og Sindighed; men de Unge i Dalen sagde om ham, at han gik, som havde han Skjorter om Benene, og at hans Forstand paa Vaaben var saa stor, at han troede, der holdtes om Sværdodden og sloges med Hjaltet.

Thorvald traf tidt sammen med Stengerde, talte altid længe med hende og sagde hende sine Kvad. Saa bejlede han en Dag til hende hos Thorkel. Thorkel sagde, det var ham med, men viste ham til hende selv.

Stengerde sad ved Væven og sang. Som Thorvald traadte ind til hende, holdt hun op og sagde: „Thorvald! er det noget Stort at være Skjald, og er Skjaldskab mer end Manddom?“

Thorvald svarede hastigt: „Du kjender jo Kvadet:

„I Glemsels Grav
Hver Tid maa gange,
Hvis Skridt ej skues
Af Skjaldeblik.“

- „Ja! — Hvad er din Tro om Kormak?“
„At han er tapper.“
„Ja! — men hvor højt regner du hans Skjaldskab?“
„Saa højt som det, han kvæder om.“
„Det er da saa højt som mig.“
„Nej! — ikke var det min Tanke.“
„Regner du dine Kvad lige med det, de lyde om?“
„Ja, Stengerde!“
„Saa staar da din Kunst saameget over hans, som Konger og Jarler over mig.“
„Nej! — ikke var det min Tanke!“
„Hvad tænker du da?“
„At der ingen Lighed er mellem mine og Kormaks Kvad, at Konger er Konger og du den dejligste af alle Kvinder!“
„Vil du fri?“
„Ja! det er min Tanke!“
„Er det din eneste?“
„Det er min nærmeste.“
„Hvad er da din næste?“
„Bryllup, Stengerde!“
„Er du saa stor med mig, som Kormak uden mig?“
„Med dig eller uden dig er min Storhed den samme.“
„Den samme?“

„Men min Lykke ikke.“

„Saa tal med Thorkel!“

„Det har jeg gjort.“

„Dig forstaar jeg! — og Skjald er du?“

„Større end Kormak!“

Saa følger Brylluppet, og de tage til Sunnudal.

Imens er nu Kormak bleven saa til Sinds, at han vil følge med Thorgils til Norge; han har derfor Mangt at tage vare og færdes langt omkring for at sige Frænderne Farvel, saa alle disse Tidender først træffe ham sent. Straks rider han til Sunnudal og træffer Stengerde paa Toften. Han bliver paa Hesten og kvæder, før den vel er kommen i Hold:

„Nu, Stengerde, ønsker
Jeg dig Trællestad,
Saa du gik som Vare
Om fra Mand til Mand,
Thi din rige Skjønhed
Du saa ringe agter,
At til hver en Stodder
Du den bort forpagter.“

Stengerde mæler: „Stor Uret har du i stedse at løbe efter mig, og troede jeg nu, den Tid var kommen, at jeg for bestandig var fri for dig.“

Saa kvæder Kormak:

„Aldrig, nej, Stengerde,
Skilles du fra mig,
Mer end fællig Arne
Binder mig til dig.“

Fjeld paa Fjelde dyngot,
Hvorom Bølger lærne,
Var kun liden Hindring,
Mindre Tintens Arme.“

„Lidt er det at lave i Kvad! Gaa nu!“
mælte Stengerde vredt; men Kormak kvæ-
der:

„Saa Farvel, lad Tinten
Kys og Blikke faa,
Og din fagre Stemme
Lad ham høre paa;
Men din stærke Længsel,
Graad, som lønligt vælder,
Og hver dristig Tanke
Dog kun Kormak gjælder.“

„Dyrt skal du angre din Haan, og det skal
du vide, at Thorvald staar langt over dig,
baade i Kvad og mit Hjerte!“ Det mæler
Stengerde, og saa skilles de.

Da Brødrene aarle næste Morgen stode ud
for Fjorden, stod Kormak i Stavnen og kvad:

„Nat er nu forbi,
Fred og Slummer ender,
Kampbud over Ø
Solens Bavn udsender.
Op til Liv og Strid!
Dag sit Skjold faar Klang,
Skjønt det klinger ned
Nu som Fuglesang.

Se, hvor Ymers Blod
Rødt i Solen luer,
Som det syded eod
Under Bringens Buer,

Hvor det vugges vildt,
Hvor det løftes vredt,
Som i Aarens Gang
End det banked' hedt!

Himmelled og Glands,
Som mit Øje blænder,
Drømmehær, som Sol
I hans Hjerne tænder,
Saa kun nævnes kan
Svalins Runedrag,
Rumme kan dem ej
Noget Ordslag.

Storre Pragt dog nu
Under Tintens Øje.
Drømmens Rose Liv
Faar bæg hvide Høje,
Paa den Fagres Kind
Sætter Knop den prud,
Og paa hendes Mund
Springer Rosen ud."

Børen var dem gunstig, og det bærer godt afsted. Saa komme de til Norge og blive vel modtagne. Men længe er de ikke paa Sted ad Gangen; vide færdes de paa Vikingetog; ved Gry gjøre de Strandhugst, i Kveld bøde de Sejl; slippe de Aaren, er Sværdet ved Haanden, og volde de Fjenderne Ulempe med Sejersraab den ene Nat, saa hyle de Saarede efter den næste. Paa den Vis tumles de i tvende Aar, lander igjen i Norge, færre om at dele Byttet, end de har været om at vinde det.

Nu tøve Brødrene en Stund i Kongsgaar-

den; men saa siger Kormak, at han heller vil fryse som Skovgangsmand paa Island end sidde Kongen og Baalet næst i Norge.

Det svarer Thorgils, at faa Mænd løbe saa gridske efter Arvepart som Kormak efter Ulykke.

Kormak mæler: „Jeg kjender kun en Lykke, og den ejer Tinten.“

„Den skulde du grebet, da den rakes dig,“ siger Thorgils.

„Ræk mig den nu,“ svarer Kormak.

„Mon Lykken vil?“

„Ja det er det, jeg vil vide.“

Saa droge de til Island og fandt der deres Rygte meget større, end de lode det tilbage. Kormak fandt snart til Sunnudal og der Stengerde ene hjemme.

De Ord vare hans første, om hun havde længtes efter ham.

Dertil svarer hun, at hendes Længsel var stærk efter ham, naar han var langt borte, men at det ingen Glæde voldte hende at vide ham nær.

Saa sidde de længe og se tavse paa hinanden. Da kvæder Kormak:

Lad mit Kvad nu galdre
Gamle Minder Dag,
Tiden, da vi mødtes
Under Gnupsdals Tag,
Lad et Kys, Stengerde,
Syv Aars Smerte døde,
Fænde ny vor Eiskovs
Første Morgenrøde.“

Dertil svarer Stengerde: „Daarligt sømmer det os at mindes vor Kaadhed, og ikke er Thorvalds Hustru vant til at kysse fremmede Ungersvende.“

„Det tror jeg dog, at der kommer Tid, da vi faa fælleds Leje.“

„Saaledes kunde det været.“

„Stengerde, bliv min Hustru!“

„Jeg er Thorvalds.“

„Han ligner Berse saa lidt, lad ham ligne ham i Et.“

„Du snakker over dig.“

„Det er tungt at miste dig.“

„Det vilde Thorvald mene.“

„Han har aldrig ejet dig.“

„Nu snakker du vidløst igjen.“

„Men elsker du da Thorvald?“

„Det skulde synes være en Sag mellem ham og mig.“

„Men du og jeg da?“

„Jeg er Thorvalds Kone.“

Kormak kvæder:

„En Gang i dit Hjerte
Lukked du mig ind,
Did bestandig længes
End mit tunge Sind.
Men hvor stærkt jeg banker
Og hvor mygt jeg beder,
Ej mig op du lader,
Ej mig ind du leder.“

Saa vilde han gaaet, men Stengerde greb hans Haand; Kormak vendte sig, men hun slap hurtigt Haanden og gik. Saa gaar ogsaa

han, og der er ikke mange Dage mellem dette Møde og hans ny Norgesfærd.

Siden vendes ogsaa Stengerdes Hu mod Norge, og hun og Thorvald tage afsted.

I Norge ser nu Kormak en Dag Stengerde paa den lange Gade tæt ved Kongsgaarden. Han gaar lige hen til hende og siger: „Følg med mig, Pige! længe nok har jeg været dig foruden.“

„Godt Kjøb har du paa Talemaader, som Andre aldrig bruge.“

Kormak greb fat i hende: „Nu skal du følge mig, mangesindede Kvinde! Stærk Elskov er der paa begge Sider, og skjønt vil vort Samliv vorde; men den, der ikke vil lokkes til det Gode, skal tvinges dertil.“

Saa vilde han gaaet bort med hende; men Stengerde tog til at raabe om Hjelp, og der kom Folk til og skilte dem ad.

Nu farer Thorvald med Stengerde til Danmark; men Vikinger tage baade Gods og Kvinde fra ham. Kormak og Thorgils fare paa samme Led og spørge dette. De vinde begge Dele tilbage. Da de mødes med Thorvald, giver han dem stor Tak og siger: „Tag nu du Stengerde, Kormak! det var dog dig, hun mente, baade da hun tog Holmgangs-Berse og Thorvald Skjald.“

„Er det efter dit Sind, Stengerde?“ spurgte Kormak.

„Thorvald er mig god nok,“ svarede hun. Saa kvæder Kormak: . . .